

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

תגובת שרשרת

הרב יעקב עקהויז

אמי נלחצה מאוד, ומיהרה אל הרב אליהו סימפסון ששימש מזכירו של אדמו"ר הריי"צ. "בבקשה", התחננה, "מסור לרבי שיברך את בני שיתחיל לרצות ללמוד".

לאחר ששמע מהרב סימפסון את כל הסיפור, אמר אדמו"ר הריי"צ, "בעזרת ה' הוא ירצה ללמוד". ואכן, לאחר מכן היא נאלצה להגיע רק עוד פעם או פעמיים, וזה הכל. ברוך ה', התחלתי לשבת בשיעורים והפכתי לתלמיד מן המניין. ללא ספק היה זה בעקבות אותה ברכה.

אחרי הסתלקות אדמו"ר הריי"צ, התמנה חתנו לרבי, וגם הוא סייע לי בישיבה. בתור תלמיד בישיבת חב"ד, יכולתי להיכנס אליו ליחידות פעם בשנה לרגל יום הולדתו.

פעם, כשהייתי בן ארבע עשרה או חמש עשרה, הצטרפתי אל אבי כשנכנס ליחידות עם הרבי. אבי הזכיר שהנסיעות מדי יום מבורו פארק וחזור גוזלות זמן רב, והציע שאולי עדיף שאשאר ללון בקרבת הישיבה. הרבי הסכים, ואמר לאבי שכאשר אדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד, טיפל בנכדו התינוק - שלימים הפך להיות השלישי בשושלת אדמו"רי חב"ד (וכונה "הצמח צדק" על שם ספרו) - הוא נהג להכניס את עגלתו אל תוך חדר הלימוד שלו. "ילד צריך לישון בד' אמות של תורה", הטעים אדמו"ר הזקן.

הרבי דאג לכך שהישיבה תמצא עבורי חדר מתאים בפנימייה, כדי שיתאפשר לי ללון בקרבת מקום. היה לכך גם יתרון נוסף. כל עוד הייתי בבורו פארק, בכל פעם שרציתי להוסיף בלימוד תורה בזמני החופשי, נאלצתי לחפש מקום שקט - אבל בזכות המגורים בסמיכות לישיבה היה לי תמיד לאן ללכת. כתוצאה מכך אכן השקעתי זמן רב יותר בלימוד תורה, דבר שתרם רבות לשינויים משמעותיים בחיי.

בהזדמנות אחרת, כאשר למדתי בתיכון, התלוננתי

בתור ילד, הייתה לי בעיה - לא הייתי מסוגל להישאר בכיתה. אחרי שסיימתי גן חובה, שלחו אותי הוריי לתלמוד תורה "תורת אמת" בבורו פארק, ברוקלין - שם התגוררנו. הייתי מגיע בכל בוקר לבית הספר, אך כעבור זמן קצר התעקשתי שמישהו יבוא לאסוף אותי וייקח אותי הביתה. ככל הנראה סבלתי מסוג של חרדת כיתה. בעקבות זאת, החליטו הוריי לשלוח אותי בשנת תש"ן (1946) ללמוד ב"ליובאוויטשער ישיבה" בקראון הייטס, שם למד אחי הגדול. הם הניחו שבמידת הצורך, יוכל אחי לבוא לשהות איתי בכיתה.

ובכן, זה לא עבד. בכל יום נאלצה אמי להגיע לקראון הייטס. המנהל, הרב זלמן גוראריה, היה מתקשר לאמי ומודיע לה, "בואי לאסוף את בנך - הוא לא מוכן לשבת בכיתה!"

לאחר שהדבר נשנה שוב, ואבי נאלץ לצאת מהעבודה כדי לאסוף אותי, פקעה סבלנותו והוא אמר לאימי: "אל תשלחי אותו לשם יותר, הוא לא מסוגל ללמוד בישיבה".

הרבה מצוות, אבל לא הצלחנו לגרום אפילו ליהודי אחד להניח תפילין".

בשולי הדו"ח שלי, כתב הרבי את תגובתו:

"יש חומר הקרוי 'אבק שריפה'. כל מה שדרוש כדי להציתו, הוא ניצוץ קטן בלבד. לפעמים, כשמגיעים לעיר, צריך רק לעורר אדם אחד בעל השפעה, והוא בתורו כבר יגרור אחריו רבים נוספים.

ייתכן שתצליח לשכנע רק אדם אחד להניח תפילין או לשנות את דרכיו, אך לו יש חבר. ואותו חבר נמצא בקשר עם אנשים נוספים, וכן הלאה. לכן, אם הצלחת להעביר את המסר שלך לאדם אחד - עשוי הדבר לחולל תגובת שרשרת".

בהמשך ציטט הרבי את דברי הרמב"ם בהלכות תשובה (ג, ד): "צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב... עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

"מצווה אחת ויחידה עשויה להכריע את הכף ולשנות את כל העולם כולו", סיכם הרבי, "אותה מצווה בודדת עשויה להביא את המשיח".

הרב יעקב עקהויז היה מורה ב"ליובאוויטשער ישיבה" במשך שנים רבות. הוא רואיין באולפני "המפגש שלי" בחודש תמוז תשפ"א (2021).

מוחפס ומחפץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות ט"ל 1777-373-03

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"א (1970) — "המשך" המאמרים הגדול המכונה "המשך ס"ו", הכולל שישים ואחד מאמרים שנאמרו על ידי אדמו"ר הרשב"ב בין השנים תרס"ו עד תרס"ח, יצא לאור לראשונה בדפוס בהוראת הרבי. הרעיון להוציא לאור את ההמשך המפורסם כבר עלה כמה שנים קודם לכן, אך בפועל התעכב עד שהרבי הורה כי הבשילה העת לכך. עם קבלת האור הירוק להתקדם, הזדרזו המדפיסים כדי להספיק להוציאו לאור לקראת כ' חשוון - יום הולדתו המאה ועשר של אדמו"ר הרשב"ב. *במרחשון*

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בפני הרבי שכתבת שיעורי הבית ויומני הקריאה גוזלים ממני זמן רב מדי, ובאים על חשבון לימוד התורה שלי. "אדבר איתם שיוותרו לך", אמר הרבי.

זמן קצר לאחר מכן, זימן אותי הרב מרדכי מנטליק מהישיבה, ואמר לי ששוחח עם ד"ר וודלר, המנהל של לימודי החול, והם הסכימו לוותר לי על יומני הקריאה, אך לא על שיעורי הבית.

בקיץ של שנת תשי"ח (1958), אחרי שסיימתי את לימודי התיכון, התנדבתי להשתתף בתכנית של המרכז לענייני חינוך - הזרוע החינוכית של תנועת חב"ד - ששלחה זוגות של תלמידי ישיבה לקהילות יהודיות נידחות ברחבי ארצות הברית. נסעתי אז עם חבר שלי לעיירה סְקֶרְנֶטוֹן, שבפנסילבניה. עבור צעיר כמוני, הייתה זו חוויה של ממש, להסתובב ממקום למקום ולהפיץ חומרי הסברה בנושאי יהדות. ניסינו לאתר יהודים בכל מקום אפשרי, ולעוררם להניח תפילין או לרכוש ספרי קודש.

אחד המקומות שבהם ביקרנו היה חנות הריטים גדולה, שבעליה - אשר כפי הנראה היה אדם אמיד - היה יהודי. נכנסנו פנימה ושוחחנו איתו במשך זמן מה, ולבסוף שאלתי אותו, "האם הנחת תפילין היום?" הוא לא הניח.

הסברתי לו עד כמה חשובה הנחת התפילין, ונראה היה כי השתכנע. "בסדר", אמר, "בוא ניגש לאחורי החנות כדי להניח שם תפילין".

הבניין היה ארוך מאוד, ופסעתי בעקבותיו לחלק האחורי. אך עד שהגענו לשם, הוא שינה את דעתו וכבר לא היה מעוניין להניח תפילין.

ניסיתי לדרבן אותו עוד קצת, אך הוא סירב. "אעשה זאת בהזדמנות אחרת", הציע, "אבל לא עכשיו".

התאכזבתי מאוד, מאחר שהשקעתי מאמץ רב מולו והוא עכשו פשוט דחה אותי בקש. כשחזרתי לניו יורק כתבתי דו"ח ארוך על הנסיעה, והגשתי אותו לרבי. תיארתי בפירוט את המפגש שלנו עם אותו אדם מחנות הריטים, מאחר שהוא היה המועמד היחיד באותה נסיעה שקיוויתי להניח עמו תפילין.

אחר כך המשכתי באותו דו"ח בפנייה אל הרבי, והערתי, "נראה שהרבי משתדל להביא את המשיח, אך אינני רואה כיצד זה עומד לקרות. זו פשוט משימה קשה מדי: יש כל כך הרבה יהודים שצריכים לקיים כל כך

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד